

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Aralık 2025

Sayı: 320

Fiyatı: 40 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

AKP-MHP-DEM Barış Süreci ve İmralı ziyareti şovu



AKP Hatay Milletvekili Hüseyin Yayman, DEM Parti Kars Milletvekili Gülistan Kılıç Koçyiğit ve MHP İstanbul Milletvekili Feti Yıldız

Son günlerde İmralı ziyareti ekseninde, özellikle basında, büyük gürültüler kopartıldı. Sanki böyle bir ziyaret gerçekleşip Abdullah Öcalan ile görüşülürse hem Kürt sorunu “çözülecek” hem de Türkiye ve Ortadoğu’da Türk halkı, Kürt halkı ve Arap halkı barışçı bir ortamda kardeşçe yaşayabilecekler. CHP heyete katılmayı kabul etmediği için ise hedef gösterilip yoğun saldırılara uğradı.

Tabii ki her sağlıklı bir insan böyle bir barış ve kardeşlik ortamını canı gönülden ister.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin “Tek Ülkede Sosyalizm” hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

“Barış sürecinin” temel nedeni ve sebebi Erdoğan iktidarının son yıllarda uyguladığı kemer sıkma politikalarından dolayı son derece yıpranmasından dolayı artık ayakta zor durabildiği ve bundan sonraki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ın yeniden seçilebilme şansının çok çok azaldığıdır. Geçen Mart 2024 belediye seçimlerinde Erdoğan iktidarı büyük bir yenilgiye uğrayıp ülkede büyük kentlerdeki belediyeleri kaybedip CHP'nin birinci parti ve AKP'nin ikinci parti olması sonucu artık AKP hükümeti sadece MHP'nin desteği ile kolay kolay iktidarını sürdüremez duruma düştü. İşte esas bu nedenlerden dolayı AKP-MHP'nin oluşturduğu Cumhuriyet İttifakı ayakta durabilmek için DEM partinin oylarına ve desteğine ihtiyaç duydu. Milliyetçi DEM partisi de kendi bazı çıkarlarının peşine düşüp bu işbirliğini kabul ediyor.

Ama bu “Ali Cengiz Oyununu” örtbas etmek için DEM parti ile bir ortaklık kurup Yeni bir Barış Süreci başlattılar ve DEM parti Öcalan ve de PKK ile ülkede Kürt halkı da bir adaletsizliğe ve ayrımcılığa maruz kalmayacak izlenimleri yaratmaya çalışıyorlar. İşte son günlerde “İmralı'ya büyük bir ziyaret” şovunun esas nedeni de budur. Bu şov o kadar gülünç bir görünüm aldı ki İmralı Ziyareti tam bir komediye dönüştü. Katılacakların isimleri ve gidiş saatleri gizli tutuldu.

Bahçelinin darağacı sözü dışında, İmralı'ya giden heyetteki AKP'li milletvekili Hüseyin Yayman'ın tutumu da çok ilginç değil mi! TBMM Komisyonu'nun AKP'li, MHP'li ve DEM'li üç üyesinin heyet halinde İmralı'ya gittiği haberi ajanslara düştüğünde, Yayman “ben gitmedim” dedi. Halbuki gitmişti!

Partili arkadaşı Şamil Tayyar'ın açıkladığına göre, 3 saatlik İmralı ziyaretinde, DEM'li üye çok istediye de AKP'li Hüseyin Yayman bir hatıra fotoğrafı çekilmesine karşı çıkmış. Bahçelinin “Yeter terör bitsin, varsın sonumuz darağacı olsun” sözleri de gerçekten tuhaf. Biraz da “Dolmabahçe sendromunu” hatırlatıyor: AKP ve DEM (HDP) yöneticileri, bir önceki açılımda “Dolmabahçe mutabakatı” imzalanmış ve gururla kameralara pozlar vermişlerdi. Ama ardından sonra ne olmuştu!

Erdoğan”Dolmabahçe'deki o kare yanlış bir kareydi”dedi ve ardından açılımı kapatıp “barış sürecine” son verilmişti. Sonrasında da Hendek Savaşı gelmişti ve 793 güvenlik görevlisi öldürülmüştü. TİHV raporuna göre 310 sivil ile sayısı net bilinmeyen PKK'lı öldürüldü.

Bu açılımın da nasıl sonuçlanacağı, devam edip etmeyeceği büyük bir soru işaretidir. Cumhuriyet İttifakı çıkarları gerektirirse diğer süreç gibi anında bir bahane bulup buna son verip Kürt hareketine karşı baskılar uygulamaya yeniden başlayabilir. Bu gibi yozlaşmış burjuva iktidarlarından her an her şey beklenebilir.

Hem Kürt kitleleri hem de Türk kitleleri sömürünün olmadığı, kardeşliğin hüküm sürdüğü bir düzende yaşamak istiyorlarsa işçi sınıfı temellerinde birleşip emekçilerin iktidarını oluşturmalıdır. Ne AKP ne MHP ne de DEM partisi işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmiyor ve böyle bir dertleri de yoktur. (01.12.25)

Emekçinin Gündemi

Asgari ücret

Asgari Ücret İnişiyatifi, önümüzdeki hafta başlayacak görüşmelerle belirlenecek olan 2026 yılı asgari ücretine ilişkin Kadıköy'de eylem gerçekleştirildi.

Yapılan açıklamada, “asgari ücretin tüm ücretleri aşağıya çeken ortalama ücrete dönüştüğünü” belirterek “Yaklaşan görüşmeler, sadece asgari ücretlilerin değil, emeğiyle geçinen herkesin ortak meselesidir. Görüşmeler yaklaşırken, sürecin yine emekçinin aleyhine işleyeceğinin ilk işaretleri görülüyor. Emekçiler ve bu ülkenin yok sayılan tüm kesimleri olarak, bizi yoksullukta eşitleyen bu gidişatı birlikte değiştireceğiz” denildi.

Çok sayıda siyasi partinin ve demokratik kitle örgütünün imzacısı olduğu Asgari Ücret İnişiyatifi, Birleşik Siyaset, Çaycuma Gönüllüler Platformu, Dayanışma Datça, DEM Parti Emek Komisyonu, Emek Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Enternasyonal Dayanışma, Jineps Gazetesi, Muğla su inisiyatifi, Sinop Nükleer Karşıtı Platform Derneği, Sosyalist Dayanışma Platformu, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, Türkiye İşçi Partisi, TÜKODER- Tüketiciyi koruma Derneği, Tüm Emeklilerin Sendikası,

Toplumsal Özgürlük Partisi ve Yeşil Sol Partiden oluşuyor.

İnişiyatfin önümüzdeki hafta başlayacak görüşmeler neticesinde belirlenecek olan 2026 yılı asgari ücretine ilişkin Kadıköy'de gerçekleştirdiği eylemde, ortak basın açıklaması okundu.

Asgari ücretin, işsizlik ödeneğinden emekli maaşına, SGK primum ve evde bakım ücretine kadar pek çok alanı etkilediğinin vurgulandığı

yoksullukta eşitleyen bu gidişatı birlikte değiştireceğiz” denilen açıklamada, Asgari Ücret İnişiyatfinin talepleri, “asgari ücretin işçi ailesinin geçimi esas alınarak insan onuruna yaraşır bir düzeye çıkarılması, milli gelir ve gerçek enflasyon baz alınarak yılda dört kez güncellenecek şekilde belirlenmesi, gelir dağılımında adaleti gözetken bir ekonomi politikası izlenmesi” olarak sıralandı.



Basın metnini Asgari Ücret İnişiyatifi adına Fatma Çetintaş okudu.

açıklamada, Asgari ücret artık tüm ücretleri aşağı çeken kuruluş. Ortalama ücrete dönüşmüştür. Bu nedenle yaklaşan görüşmeler sadece asgari ücretlilerin değil, emeğiyle geçinen herkesin “ortak meselesidir” denildi.

“Enflasyonla mücadelenin faturasının, açlığa ve yoksulluğa mahkum etmek pahasına milyonlarca emekçiye ödetilmesini kabul etmiyoruz. Emekçiler, emekliler ve bu ülkenin yok sayılan tüm kesimleri olarak bizi

Asgari ücret

Asgari ücret, halen bir işçi için aylık brüt 26 bin 5 lira 50 kuruş, kesintiler düştüğünde net 22 bin 104 lira 67 kuruş olarak uygulanıyor. Asgari ücretin patrona toplam maliyeti bir işçi için 30 bin 621 lira 48 kuruş. Bunun 26 bin 5 lira 50 kuruşunu işveren işsizlik brüt asgari ücret, 4 bin 95 lira 87 kuruşunu

sosyal güvenlik primi, 520 lira 11 kuruşunu işveren işsizlik sigorta fonu oluşturuyor.

Çalışma ve Sosyal güvenlik Bakanlığında gerçekleşecek toplantıların ilkinde sürecin işleyişine dair takvim kararlaştırılacak. Toplantılarda ise tarafların beklentileri ve ekonomik veriler masaya yatırılacak. Komisyonun dört toplantı yapması öngörülüyor. Yeni asgari ücret rakamının 31 Aralık tarihine kadar belirlenmesi ve açıklanması

hedefleniyor. Belirlenecek yeni ücret, 1 Ocak 2026 itibarıyla yürürlüğe girecek.

Türkiye'de asgari ücret tam bir keyiflilik içerisinde belirleniyor. Oysa asgari ücretin belirlenmesinde bağlayıcı kurallara olmalı. Birçok ülkede hükümet veya komisyonlar asgari ücreti belirli bağlayıcı kurallara göre belirliyor. Buna rağmen, oralardada maaşlar eriyor. Bu kurallara gerçek enflasyona endeksleme, enflasyon ve büyümenin esas alınması veya ortalama ücretin belirli bir oranı olabilir. Türkiye'de ise asgari ücret tamamen hükümetin keyfine göre belirliyor. İşte patronların çıkarlarını korumak için bu işçi düşmanı uygulamalara artık kesin bir şekilde son verilmeli ve yeniden eski kötü alışkanlıklara geri dönülmemesi için sürekli bir işçi denetim mekanizması oluşturulmalı.

Aslında kuralların çerçevesi Anayasa'da var: Asgari ücret tespitinde emekçilerin geçim şartları ile ülkenin ekonomik durumu da göz önünde bulundurulur. Geriye ise bunu uygulamak kalır.

Emekçilerin geçim şartları, uluslararası standartlarda olduğu gibi işçinin kendisinin ve bakmakla yükümlü olduğu kişilerin ihtiyaçları dikkate alınmalıdır. Bunun için sendika ve farklı kurumları dört kişilik bir ailenin ihtiyaçlarını normal bir şekilde karşılayabileceği ücret seviyeleri genelde belirleniyor. Geriye ise bu ücretlerin

uygulanması için gerekenin yapılmasıdır. Bu yapılmadığında da işçi sınıfı seferber olup bunun fiilen uygulanmasını sağlamalıdır.

2026 asgari ücreti ne olmalı

Asgari ücret kehanetleri yüzde 20-25 bandında dolaşıyor. Bunlar gayri ciddi ve akıl dışı oranlardır. Tabii ki patronlara göre bu bile çoktur. Hükümet ölümü gösterip sıtmaya razı etmek istiyor. Günün sonunda hükümet yüzde 26-27 bandına çıkarsa bunu başarı olarak sunacak. Oysa bu miktarlar akıl dışıdır. Ne geçim



Gebze'de asgari ücretinin yükselişi için yürüyüş

şartlarına uygundur ne de hayat pahalılığına uygundur.

Asgari ücretin normal yaşam şartlarına çıkarılması, yani 50-60 bin seviyesine çıkarılması gayet mümkündür. Tabii ki patronlar kârlarına dokunmayı böyle bir şeyi hiç de istemiyorlar.

Asgari ücrette en önemli ölçü büyümeden, pastadan işçilerin adil bir pay almasıdır. Buradaki ölçü asgari ücretin Kişi Başına Gayri Safi Yurtiçi Hasıla (pasta) KB GSYH, içindeki payıdır. Bu pay asgari ücretin ilk kez ülke çapında saptandığı 1974'te yüzde 80.6 ve 1978'de yüzde 75.1 idi. 1999'da 68.8 idi. AKP

döneminde 2004'te 60.3 ve 2016'da 59.7 idi. Görüldüğü gibi son 50 yılda asgari ücretin pastadaki payının en yüksek olduğu dönem 1974 yılındaki CHP-MSP koalisyon hükmeti dönemidir. AKP döneminde de birkaç kez asgari ücretin pastadaki payı yüzde 60 civarına yükseldi. 2025 yılı itibarıyla asgari ücretin pastadaki payı yüzde 43-44 seviyelerine düştü.

Son durum

2026 asgari ücret tartışmaları Komisyon yapısına sıkışmış durumda. Türk-İş görüşmelere katılmak için « Komisyon yapısı değişsin » diyor. Türk-İş patron taraftarı bir sendika olduğu için ne patronları ne de hükümeti karşısına almak istemiyor.

Türkiye'de asgari ücret tespit sürecinde bağlayıcı kuralların olmaması ve hükümetin Komisyonu bile dikkate almadan keyfi olarak

karar vermesidir. Hükmet için asgari ücret, kemer sıkmaya dayalı ekonomi politikasının basit bir aracıdır. Amaç emekçilerin ücretlerini mümkün olduğu kadar düşük tutmak için asgari ücreti de en düşük seviyelerde tutmaktır.

Asgari Ücret İnisiyatifi, Kadıköy'de başlattığı eylemleri tüm işçi sınıfını kapsayacak bir şekilde Türkiye'nin dört bir tarafına yaymalı ve de hükümetin ve patronların bu sefalet ücretlerine karşı işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanarak hak ettiği bir asgari ücreti « söke söke » almalıdır. (30.11.25)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan hükümetinin yeni bir felaketi: gıda zehirlenmeleri

14 Kasım tarihli Konya Ekspres Haber'de şu satırlar vardı. “Türkiye’de son 10 günde art arda gıda zehirlenmeleri: binin üzerinde kişi etkilendi. Okul etkilenmelerinden toplu yemek organizasyonlarına kadar birçok noktada ortaya çıkan vakalarda yüzlerce kişi hastanelere kaldırıldı, üç kişi ise yaşamını yitirdi.

Tabii ki gıda zehirlenmeleri birkaç yıldan beri gündeme gelmeye başladı. Örneğin birkaç yıl önce CHP’nin bir kurultayında yüzlerce kişinin gıda zehirlenmesine uğradıkları haberleri medyada yer almıştı. Ama bu gibi zehirlenme vakaları birkaç haftada, birkaç ayda bir görülüyordu. Şimdi ise neredeyse her gün basında yer alıyor!

TMMOB Gıda mühendisleri Odası İstanbul Şubesi gıda zehirlenmesi vakalarındaki artışın, Türkiye’de gıda güvenliği sisteminin ne kadar kırılgan olduğunu belirterek: “Kasım ayının ilk 3 haftasında 750’den fazla yurttaşımız gıda, zehirlenmesi ile karşı karşıya kalmıştır. Basına yansıyan haberlere göre Samsun’da bir okul yemekhanesinde hamburger yiyen 5 öğrenci, Karabük’te yardım kermesinde yemek yiyen 28 öğrenci, Kayseri’de bir okulda sucuk festivalinde 80 kişi, Rize’de mevlide katılan 104 kişi, Bursa’da tavuk pilav yiyen 11 işçi, Trabzon’da düğün yemeği yiyen 100 kişi, Şişli’de bir restoranda yemek yiyen 25

kişi, Gümüşhane’de bir imam hatip ortaokulunda 29 öğrenci, Adıyaman’da Besni KYK yurtlarında 70 öğrenci, Sakarya Ferizli açık ceza infaz kurumunda 131 mahkum, Gaziantep Geri Gönderme Merkezin’de akşam yemeği yiyen 56 mülteci, Kocaeli’de bir özel lisede 14 öğrenci gıda zehirlenmesi şüphesiyle hastaneye kaldırıldı.” Yaşanan tüm bu vakaların nedeninin Gıda Güvenliği İlkelerine uyulmaması olduğu belirtiliyor.

Gıda Mühendisleri “Toplu tüketim yerlerinde artan maliyetler nedeniyle düşük kaliteli ürün kullanımı, hijyen gerekliliklerinin karşılanmaması, soğuk-sıcak zincirinin kırılması, dezenfektanın ya hiç kullanılmaması ya da yetersiz kullanımı, teknik personel eksikliği ön plana çıkıyor. Üretimde kullanılan suyun uygun olmaması da ek bir nedendir.”

Gıda Mühendisleri temsilcisi Akbulut, küçük çaplı gıda işletmeleri ve satış noktalarının herhangi bir teknik gözetiminde olmadığına vurgu yaparak, bu alanda büyük bir boşluk olduğunu ve bunun giderilmesine vurgu yaptı, ayreten toplu tüketimin yoğun olduğu Milli Eğitim, Savunma, Turizm, Gençlik ve Spor, Adalet Bakanlıkları ve üniversitelerin kendi iç denetim süreçlerinde gıda mühendisinin bulundurulmasının zorunlu hale getirilmesine vurgu yaptı... ve

Akbulut açıklamasını şu sözlerle tamamladı “Ülkemizde gıda güvenliğinden tam anlamıyla söz edebilmek için tüm bu önlemler ivedilikle hayata geçirilmelidir. Güvenli gıdaya erişim temel bir insan hakkıdır. Halk sağlığını korumak başta iktidar olmak üzere tüm yetkili kurumların asli görevidir. Toplum sağlığının tehdit eden gıda güvenliği ihlallerinin sona erdirilmesi için gerekli adımların atılmasını talep ediyoruz.”

Akbulut Gıda Güvenliği ilkelerine uyulmadığını belirterek bir de şuna vurgu yaptı: “yaptırımların yetersizliği nedeniyle gıda güvenliği ihlallerinin sürdüğünü belirterek cezaların caydırıcı olmaması büyük bir sorundur. Bazı firmalar ceza aldıktan sonra isim değiştirerek faaliyetlerine devam etmektedir.” Hükümet gerçekten gıda zehirlenmelerine karşı gerekli önlemleri alıp hemen bu felaketi durdurmak isteseydi çoktan önlemler almış olurdu. Kitleleri ilgilendiren diğer alanlarda olduğu gibi bu sorunla da ilgilenip gerekeni yapma zahmetine katlanmıyor. Bu gıda zehirlenmelerinin basında bu kadar yoğun bir şekilde yer almasından sonra bu vakaların devam etmesi bunun açık bir delilidir: yine bir gün önce o günün Birgün gazetesinde çıkan bir habere göre Şırnak’ta pizza yiyen 3 kişi zehirlenerek hastaneye kaldırıldı, bir kişi ise hayatını kaybetti. (30.11.25)

CHP'nin son kurultayı ve seçilmiş yeni yönetimi

CHP, geçen hafta 3 gün süren 39. Kurultayını tamamlayıp yeni kadrolar seçip yeni bir yönetim oluşturdu. Yeni CHP temel hedef olarak « Parlamenter sisteme » dönüş kararı aldı.

Parti üyelerinin etkin olanları Kemal Derviş ekolünden geldikleri görülüyor. Yani « neoliberal ekonomiyi » savunan kişilerdir. Siyasi temelleri « sosyal demokrat » temellere bağlıdır. Hatırlamakta yarar vardır, CHP Başkanı Özgür Özer Almanya'da yapılan son İkinci Enternasyonal Dünya Kurultayına CHP'yi temsilen katılıp söz almıştı.

Dünyada Almanya, Fransa gibi ülkelerde sosyal demokrat partiler en önemli burjuva partileri olup burjuva düzeninin ve emperyalist düzenin devam eden ekonomik krizin ağır bastığı bu dünya ortamında kitlelere kemer sıkma siyasetlerini uygulatıp büyük sermayenin çıkarlarını savunan çok önemli partilerdir. Genellikle seçimler esnasında « yarın her şey güzel olacak » gibi güzel ve yuvarlak laflarla ve hatta bazen « sermayeye bedel ödeteceğiz » gibi ifadeler (Fransa'da Sosyalist Partisi bunu söylemişti) kullanıp iktidara gelebiliyorlar. Ama iktidara geldiklerinde yaptıkları iş kesinlikle sermayeye bedel ödetmek olmuyor. İlk yaptıkları şey bütün iktidar medya imkanlarını yoğun bir şekilde

kullanıp, « evet sizlere büyük hizmetler vereceğiz ama maalesef büyük bir enkaz aldığımız için bunu şimdi yapamayız. Önce ekonomiyi iyileştireceğiz ve sonra vaatlerimizi yerine getireceğiz » edebiyatı yapıp, kitlelerin tepkilerinden dolayı bir önceki iktidarın uygulamayı başaramadığı kemer sıkma siyasetleri uygularlar ve de kitlelerinin moralini sıfırlarlar. Son dönemlerde bunun canlı örneği çok açık bir şekilde Fransa ve Almanya'da yaşanmıştır.

Türkiye'de Mart 2025'ten bu yana CHP her hafta kitle mitingleri yapıp AKP hükümetini keskin bir dille eleştiriyor. Ardından da « gelecek seçimlerde bize oy verin, Cumhur İttifakını gönderin, sonra da her şey güzel olacaktır » gibi güzel laflar ediyorlar. Bu güzel laflar işçi sınıfı için bir garanti oluşturabilir mi ? Kesinlikle de hayır. CHP yönetimi 13 yıl boyunca Kılıçdaroğlu yönetiminde siyaset yapmıştır. Şimdi basında açıkça, bazı eski CHP'liler de dahil Kılıçdaroğlu'nun nasıl CHP'yi kullanıp Erdoğan'ın iktidarının devam etmesine destek olduğu anlatılıyor. Çok çarpıcı iki örnek : geçmişte Kılıçdaroğlu 10 Ağustos 2014 Cumhurbaşkanlığı seçiminde bir dinci kişi olan Ekmeleddin İhsanoğlu'nu aday gösterdi ve de son Cumhurbaşkanlığı seçiminde Erdoğan'nın

yasalara göre yeniden aday olma hakkı olmamasına rağmen hem bu adaylığı kabul etti hem de kendisi aday olup Erdoğan'ın seçilmesini, CHP'nin de seçimleri kaybetmesini garantiledi.

Şimdi CHP, Özgür Özel Başkanlığı'nda AKP iktidarını çok sert bir şekilde eleştiriyor ve kitlese mitingler tertipleyip, « yarın her şey çok güzel olacak » gibi güzel laflarla kendini ve partisini bu şekilde sınırılıyor. Ama AKP iktidarı bırakın « burjuva demokrasisini uygulama » zahmetine bile katılmadığı gibi halkın seçtiği, İstanbul belediye Başkanı İmamoğlu ve bir sürü başka CHP belediye başkanlarını keyfi bir şekilde görevden alıp gayri ciddi bahanelerle ceza evlerine atıyor.

Sol cephede bazı örgütler hem çıkarlar umduklarından hem de kitlelere şirin görülebilmek için CHP'yi sınıf temellerinde eleştirmekten çekiniyorlar. Böyle bir siyaset oportünist ve işçi sınıfı için yanlış bir siyasettir. Kitlelere gerçekleri açıkça açıklamalıyız ve de bu kapitalist düzenin tamamen çürüdüğünü açıklayıp, tek çözümün işçi sınıfının kendi sınıf temellerinde örgütlenip, üretimden gelen gücünü kullanıp bu düzeni değiştirmesinden geçtiğini savunmalıyız. (02.12.25)

Uluslararası Gündem

Gazze

Trump'ın barış planı sürerken Filistinlilere karşı savaş devam ediyor

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, 17 Kasım Pazartesi günü ABD tarafından sunulan ve Gazze'de uluslararası bir güç oluşturulmasını onaylayan bir kararı kabul etti.

Eylül sonunda İsrail hükümetine ve Hamas'a planını kabul ettiren Trump, her fırsatta eleştirdiği Birleşmiş Milletler'in desteğini alarak planına uluslararası bir tanınma kazandırmak istediği açıkça görülmektedir.

Oylamanın olumlu sonuçlanmasını ve özellikle Rusya ve Çin'in bu oylamaya katılmamasını sağlamak için, ilk metinde yer almayan "Filistinlilerin kendi kaderini tayin hakkı ve devlet statüsü"ne dair belirsiz bir atıf eklendi.

Trump planının ana noktalarını ele alan kabul edilen karar, 31 Aralık 2027'ye kadar Gazze'nin "geçiş yönetimini" yönetmekle görevli bir Barış Komitesi kurulmasını öngörüyor. Bu komiteye başkanlık etmeyi talep eden Trump, Filistin halkının geleceğini belirleme hakkına hiçbir şekilde sahip olmayacağı bir tür Amerikan himayesi kurma niyetini açıkça ortaya koydu.

Gazze'ye konuşlandırılması planlanan "uluslararası istikrar gücü"

hakkında, İsrail hükümetinin bu gücün Türk askerlerini içermesini reddettiği dışında, henüz hiçbir şey bilinmiyor. Bu gücün konuşlandırılması, herhangi bir takvim belirlenmemiş olmakla birlikte, İsrail ordusunun kademeli olarak geri çekilmesine yol açması bekleniyor.

Bu gücün konuşlandırılması beklenirken,



Han Yunus'ta 18 Kasım'da su sıkıntısı.

eğer konuşlandırılırsa, İsrail ordusu Filistin bölgesinin neredeyse yarısını işgal etmeye devam ediyor. Trump'ın planı, İsrail'in kazıcılarının bir araziye boş bırakarak sarıya boyanmış beton bloklar yerleştirdiği bir "sarı çizgi" belirledi. Bu yeni sınırın korunmasını, İsrail askerlerine, gerekirse, iki yıldan fazla bir süre önce başlayan katliamı sürdürmek için bir bahane sunuyor. 10 Ekim'de ateşkesin yürürlüğe girmesinden bu yana 260'tan fazla Filistinli öldürüldü.

Gazzelilerin maddi durumu da iyileşmedi. Bölgeye yağan ilk kış yağmurları, 1.5 milyondan fazla insanın yaşadığı geçici kampları su altında bırakarak battaniyeleri, yatakları ve giysileri mahvetti. Trump'ın planı, insani yardım malzemelerini taşımak için her gün 600 kamyonun Gazze'ye girmesini öngörürken, her gün sadece 100 ile 200 kamyon

geçiş noktalarından geçebiliyor ve yüklerin bir kısmı satışa ayrılıyor. Ayrıca İsrail yetkilileri, metal çubuklu çadırlar, cerrahi aletleri sterilize etmek için kullanılan büyük otoklavlar, aşı şırıngaları ve hatta patates tohumları gibi birçok

malzemenin amacına uygun kullanılmayacağını iddia ederek bu malzemelerin girişini yasaklıyor.

Trump'ın planı Gazze halkına ne savaşın ne de açlık ve acının sonunu getiriyor. Planın Birleşmiş Milletler, Arap ve Türk devlet başkanları ve Filistin Yönetimi Başkanı tarafından desteklenmesi, Gazzelilerin bu liderlerin hiçbirine güvenemeyeceğini gösteriyor. (LO, 19.11.25)

Trump'ın “barış planı”

19 Kasım'da Trump, Ukrayna için yeni “barış planını” açıkladı. Planın ana hatları, yaz aylarında tartışılmış olanları tekrarlıyor, ancak Ukrayna tarafının kabul etmesi gereken tavizleri daha da ağırlaştırıyor.

Bazıları, Atlantik'in ötesinde ve daha çok da Avrupa Birliği (AB) yönetici çevrelerinde, bu planda Moskova'nın parmağı olduğunu iddia ettiler.

Ancak gerçek herkesin gözü önünde. 28 maddelik plan, öncelikle Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunuyor, hem de nasıl!

Örneğin, Ukrayna'nın yeniden inşası için yapılan sözleşmelerin yarısının Amerikan şirketlerine verileceğini öngörüyor. Moskova'nın toprak ve siyasi taleplerini tekrarlaması, savaş alanındaki güç dengesini kabul ettiği anlamına geliyor. Oysa bu güç dengesi son aylarda Rusya'nın lehine gelişmeye devam etti, öyle ki artık Ukrayna ordusunun çöküşü ihtimal dışı değil.

Ama bir de, uzun süredir bu savaşı teşvik eden Washington'un, amacına ulaştığı için artık Rusya'yı zayıflatmaya eskisi kadar gerek duymadığı gerçeği var. Aksine, ABD artık Rusya'yı gözetmeye çalışıyor, çünkü Rusya eski Sovyet coğrafyasında belirli bir ağırlığa sahip olduğu için, kendi çıkarlarını ve Beyaz Saray'ın

çıkartlarını garanti altına alacak bir “uluslararası düzen” dayatma kapasitesine sahip. Bu, Ukrayna ekonomisinin birçok alanının, nadir toprak elementleri (stratejik mineraller) ve ülkenin nükleer sanayisinden, tarım sektörünün bir kısmına, sanayilerine kadar, özellikle bu savaş sayesinde Amerikan şirketlerinin eline geçen alanların işletilmesini de içermektedir. Ve bundan kâr

reddeden Zelensky hakkında şunları söyleyerek durumu netleştirdi: "Bunu kabul etmek zorunda kalacak, ve eğer kabul etmezse, bilirsiniz, savaşımaya devam etmek zorunda kalacaklar. " Ancak bu durumda, Rus insansız hava araçları ve füzelerinin Ukrayna'nın altyapı ve yerleşim bölgelerinde daha büyük yıkımlara yol açmasını engelleyen Amerikan askeri

istihbaratının desteği olmayabilir. Böylece, 24-25 Kasım gecesi, yüzlerce bu ölümcül araçlar Ukrayna'daki halkın yanı sıra Rusya'daki halkın da üzerine yağdı. Bu arada Cenevre'de Amerikan,

Avrupalı ve Ukraynalı elçiler Trump'ın “barış” planını tartışıyorlardı. Trump'ın planında bazı değişiklikler yapılacak ve planın kabulü için 27 Kasım tarihi artık son tarih olarak gösterilmiyor.

Ukraynalı ve Rus siviller ve askerler ölmeye devam edecek. İsviçre'deki Amerikan heyetini oluşturan, bazen Trump'ın iş ortakları olan işadamları ise işlerini ve kazançlarını dikkatle takip edecekler. Bu süreç, küçük de olsa kendi paylarına düşeni kapmakla ilgilenen Avrupa Birliği temsilcilerinin gözetiminde gerçekleşecek. (LO, 26.11.25)

“Ve Şimdi: Barış!”



elde etmek için sabırsızlanan tüm bu kapitalistler, bunun için durumu “normalleştiren” bir barış veya ateşkes anlaşmasına ihtiyaç duyuyorlar.

O halde Zelensky'nin Putin'e daha fazla toprak vermesi, ordusunun Trump'ın planında öngörüldüğü gibi küçültülmesi, Washington'un uzun süredir Ukrayna'nın yöneticilerine, halkını emperyalizmin, başta Amerika olmak üzere, piyonları ve savaş malzemesi haline getirmeyi kabul etmeleri için vaat ettiği NATO üyeliğinden vazgeçmesi, onlar için önemli değil.

Her zamanki alaycı tavrıyla, milyarlar Amerikan başkanı 21 Kasım'da, planını

Avrupalı liderler paylarını istiyorlar

Trump'ın Ukrayna ile ilgili belgesinin yayınlanmasının ardından, “gönüllü koalisyonu” – yani Avrupalı liderlerin büyük bir kısmı – harekete geçti. Koalisyon, Trump'ın planının Moskova'ya fazla pay verdiğini, Ukrayna hükümetinin ve Avrupa Birliği'nin aleyhine Ukrayna'da barışın sağlanamayacağını haykırdı. Macron'a göre “barışa ihtiyaç var, teslimiyete değil”.

Eski Fransa Cumhurbaşkanı Hollande, “Trump'ın Ukrayna planı Avrupa'yı kuşatılmış bir seyirci konumuna indiriyor” şeklinde bir

açıklama yaptı. Bu konuda Avrupa Birliği'nin hiçbir önemi olmadığını açıkça itiraf etmek için, onun gibi yarı emekli olmak gerekiyor. Ancak, hâlâ görevde olan Avrupalı liderler için sorun, kamuoylarına karşı pek bir karar verme yetkisi olmadığını kabul etmekte zorlanacak olmalarıdır. Üstelik, ister istemez, Washington'un isteklerine uymak zorunda kalacaklarını da kabul etmeleri gerekecektir. Başka bir deyişle, Ukrayna rejiminin, Amerikan destekçileri onunla, hatta ona karşı çıkarlarını savunmanın bir yolunu bulur bulmaz değerinin büyük bir kısmını yitirdiği bir anlaşmayı onaylamak zorunda kalacaklardır. Özellikle de,

kendileri ve Avrupalı dostlarının övdüğü, her ne pahasına olursa olsun desteklenmesi gerektiğini söyledikleri Ukrayna yönetimi, büyük çaplı yolsuzluk olayları nedeniyle o kadar zayıflamış durumda ki, Zelensky bir gün yerini başkasına bırakmak zorunda kalabilir.

Bu koltuğu, örneğin, savaşın ortasında Zelensky

hatta – egolarını incitmemek için – “iyileştirebileceklerini” kabul etti.

Avrupalı liderler ve Zelensky, elde edilen “ilerlemeler” ve ‘kazanımlar’ hakkında övgü dolu sözler sarf ediyorlar: “daha iyi” hale gelen metin, daha da “iyileştirilebilir”. Ta ki Trump oyunun bittiğini ilan edene kadar? Tabii ki, sıcak ve soğuk

rüzgarlar estirerek Putin'den bazı tavizler kopararak, bunları büyük bir tantana ile kullanma fırsatı görmezse. Bundan sonra Trump, 2026 Nobel Barış Ödülü için uygun bir konumda olmazsa, bu hiç anlaşılmasa bir durum olur.



Ukrayna üzerinde uçan insansız hava araçları.

hükümetinin istifasını talep eden milyarder Poroshenko gibi kendinden önceki lider olabilir.

Aslında, Avrupalı liderler, kendilerinin az kazancı ve Amerikan ve Rus tröstlerinin bu işten büyük pay alacağı bir anlaşmanın ortaya çıkmasından büyük korku duyuyorlar. Ancak diplomasi ve diplomatlar, güç dengelerinin ve bunların ifadesinin acımasızlığını gizlemek için kullanılabilir. Bu durumu kabul ettirmek ve ikincil emperyalist güçlerin itibarlarını fazla kaybetmemelerini sağlamak için Trump, müttefiklerinin planını tartışabileceklerini ve

Fransa'daki Macron, Almanya'daki Merz veya İngiltere'deki Starmer ise, kendilerinin de “barış” için çalıştıklarını iddia edebilirler. Ancak Macron gibi, “caydırıcı unsurlar olmazsa Ruslar geri dönecek” demeyi unutmadan. Anlamamış olanlar için: ateşkes, Zelensky'nin Fransa'da hava üssünü ziyareti sırasında imzaladığı 100 adet savaş uçağı Rafale ve diğer ölüm makinelerinin “tarihi siparişini” tehlikeye atmamalıdır. Silah tüccarları ve onların hizmetkarları olan emperyalist liderler için, en çok tercih ettikleri barış genellikle mezarlıkların barışıdır. (LO, 26.11.25)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Çin 1925-1927, boğulmuş olan işçi devrimi

1925'te, Rus Devrimi'nden sekiz yıl sonra, devrim dalgası Çin'e ulaştı. Çin, işçi sınıfının çok azınlıkta olduğu ve Komünist Partinin henüz dört yıldır var olduğu dev bir ülkeydi.

Rus devrimcileri tarafından kurulan Komünist Enternasyonal'in yardımıyla, bu genç parti önemli bir siyasi deneyimden yararlanıyordu. Bu sayede Çin işçi sınıfı, ülkenin muazzam yoksul köylü kesimini de peşinden çekerek devrimin başına geçebilirdi.

Ne yazık ki durum böyle olmadı ve bu devrim kanlı bir başarısızlıkla sonuçlandı. Bunun sorumluluğu, Komünist Enternasyonal'i ele geçirmiş ve komünist partilerin bağımsız bir devrimci politika izlemelerine engel olan Stalinist bürokrasiye aitti.

İlk burjuva devrimi

20. yüzyılın başında, 2000 yıldan fazla bir geçmişe sahip Çin imparatorluğu, zenginliklerini yağmalayan büyük Batılı güçlerin baskısı altında parçalanma sürecine girmişti.

İlerici, burjuva milliyetçi bir akım ortaya çıkmış ve Kuomintang adını alacak bir parti kurmuştu. Lideri Sun Yat-

Sen, Çin'i modernleştirmek ve kapitalist uluslar arasında kendine yer edinmesini sağlamak istiyordu. İmparatorluk sistemi, yüzyıllar boyunca burjuva gelişmesini engellemişti ve milliyetçi akım,



Bir komünistin idam edilmesi.

özellikle ticaret ile uğraşan göçmenler, ordu ve öğrenci gençlik arasında destekçileri buldu.

Buna rağmen, 10 Ekim 1911'de milliyetçi subaylar Qing hanedanının iktidarını devirdi, bir cumhuriyet ilan edildi ve Sun Yat-Sen Cumhurbaşkanı olarak atandı. Ancak birkaç ay içinde, Çin'in tüm bölgelerinde, askerler tarafından yönetilen klanlar, "savaş ağaları", fiilen özerkliklerini kazandılar. Her savaş ağası, bir emperyalist gücün desteğini aldı. Cumhuriyetçi hareket bastırıldı ve ülke parçalandı. Ancak, siyasete uyanmış gençlik, artık yeni fikirler arayışındaydı.

Komünist Partinin başlangıcı

Birinci Dünya Savaşı'nı kazanan emperyalistler, Çinlilerin görüşünü almadan Almanların imtiyazlarını Japon emperyalistlerine devrettiler. Özellikle 4 Mayıs 1919'da

Pekin'de binlerce öğrencinin protesto gösterisi yapmasıyla öfke patlak verdi.

Bu hareketin lideri Chen Duxiu, Marksizmi tanıtmaya başlayan ilerici bir üniversite profesörüydü. 1921'in başlarında, onun etrafında Komünist Parti kuruldu. İlk reflekslerinden biri, kendisine katılan genç militanları Moskova'ya göndermek oldu.

Çok yeni oluşmuş olan Çin işçi sınıfı, ancak üç milyon işçi ve ülkenin büyük limanlarında yaşayan yüz binlerce sefil hamaldan oluşuyordu. Bu sömürülenler, patlayıcı mücadeleleriyle bir anda siyasi mücadelenin ön saflarına çıktılar. Milliyetçi parti, onların lideri olmak istedi.

Ancak 1917 Rus Devrimi olağanüstü bir etki yaratmıştı ve birçok proleter kendiliğinden komünist fikirlere çekiliyordu. Milliyetçi hareketin yeni lideri Çan Kay-şek, Moskova'ya gitmeye mecbur kaldı ve dünya devriminin destekçisi olduğunu iddia ederek, Çin'i yeniden

birleştirmek için bir ordu kurmak üzere SSCB'den yardım istedi.

Devrimin bastırılması

30 Mayıs 1925'te Şanghay'da, ustabaşlarının vahşetine karşı yapılan grevler sırasında, bir İngiliz subay kalabalığa ateş açtırdı ve on iki öğrenci öldürüldü. Buna karşılık olarak Hong Kong, Kanton ve Pekin'de grevler patlak verdi. Kanton'da genel grev patlak verdi ve İngiliz mallarının boykot edilmesi kararı alındı. Hong Kong 100.000 işçi tarafından bloke edildi. Afyon içmehaneleri yatakhane ve kantin olarak kullanmak üzere el konuldu. Her 50 grevci için bir temsilci seçilen işçi delegeleri konferansı, 13 üyeden oluşan bir yürütme komitesi kurdu. Bu komite, işçi iktidarının gerçek bir embriyosu idi ve Troçki, burada 1905 Rus devriminde kurulan sovyetlerin "Çin versiyonunu" gördü. Komünist partinin büyümesi hızla arttı: Ocak 1925'te 1.000 olan üye sayısı Kasım ayında 10.000'e çıktı.

Milliyetçiler için bu büyüme bir tehdit oluştuyordu. 20 Mart 1926'da Kanton'da Çan Kay-şek bir darbe yaptı, komünist militanları tutukladı ve grev komitesinin genel merkezine saldırdı.

Bu, artık Stalin'in elinde olan Komünist Enternasyonal'in liderleri Çin Komünist Partisi'nin Çan Kay-şek'i desteklemeye devam etmesi gerektiğini ilan etmelerini

engellemedi. Komünist Enternasyonal'in Çin temsilcisi Borodin'e göre, "komünistler şu anda Kuomintang'ın hamalları olarak hizmet etmelidirler". Güneydeki komünistleri bastıran Çan Kay-şek, Kuzey'i askeri olarak fethetmeye başladı. Yoksul köylülerin gözünde, o hala devrimin sembolüydü. Ordusu ilerledikçe, şehirlerde ve kırsal kesimde ayaklanmalar patlak verdi.

Şubat 1927'de, bu ordu Şanghay'a yaklaştığında, burada



Mart 1927'de Şanghay'da yapılan işçi toplantısı.

da grevler patlak verdi. İlk başta Batılı imtiyaz bölgelerinin birlikleri tarafından bastırılan isyan, sonunda zaferle sonuçlandı. 500.000 ila 800.000 grevci, 5.000 kişilik bir milis gücü oluşturarak şehri ele geçirdi.

Nisan ayında Çan Kay-şek'in ordusu Şanghay'a girdiğinde, yerel mafya ile işbirliği yaparak baskıyı düzenledi. Gerçek bir beyaz terör başladı: 5.000 işçi öldürüldü, komünist militanlar canlı canlı lokomotif kazanlarına atıldı. Çinli proleterler, Komünist Enternasyonal'in onlara güvenmelerini istediği kişiler tarafından öldürüldüler.

Çin'de devrim başlamadan önce, SSCB'deki Troçkist Sol Muhalefet, Çan Kay-şek'e yönelik bu takipçi politikayı kınamış ve onun kaçınılmaz olarak işçi sınıfına karşı bir politika izleyeceğini duyurmuştu.

Yenilginin sonuçları

Şehirlerdeki baskıların ardından, Komünist Partinin büyük bir kısmı şehirlerden ayrıldı. Böylece proletaryadan kopan parti, kırsal kesimde bir gerilla örgütüne dönüştü ve komünist adı

kalmışken, aslında köylülüğe dayalı milliyetçi bir parti haline geldi.

SSCB'de bu yenilgi, devrimci bir Çin'in SSCB'den yana olması umut edenler için büyük bir darbe oldu. Troçki, "Parti, Çin devrimi tarafından kapıldı. Sadece 1923'te [Almanya devrimiyle] benzer bir yoğunluk yaşanmıştı" dedi.

Ancak SSCB'de bunun ardından gelen moral bozukluğu, Stalinist bürokratik eğilimi güçlendirdi ve bu eğilim, Sol Muhalefeti partiden attı, militanlarını sürgüne ve hapse gönderdi ve Troçki'yi sürgüne gönderdi.

Yine de Çin proletaryası, Rus devrimi deneyiminden sonra, işçi sınıfının, sayıca çok az olduğu yoksul bir ülkede bile, tüm toplumu kurtarabilecek tek gerçek devrimci unsur olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. (LO, 05.11.25)

Güncel... Güncel... Güncel...

Suriye-ABD: Emperyalist “normalleşme”

Gazeteciler davet edilmeden, yan kapıdan giren Suriye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Ahmed eş-Şara, 10 Kasım'da Donald Trump tarafından Beyaz Saray'a kabul edildi.

Daha bir yıl önce Washington, eski cihatçı lider el-Julani'nin (savaş adı) tutuklanmasına yol açacak her türlü bilgi için 10 milyon dolar ödül vaat ediyordu. Bugün ise eş-Şara, kimin “terörist” olup kimin olmadığını belirleyen önde gelen emperyalist gücün liderlerinin gözünde geçerli bir muhatap olarak görülüyor. Bu, Trump ve eş-Şara'nın altı ay önce Riyad'da, ABD'nin bölgedeki diplomatik ortaklarından biri ve yaklaşık on beş yıllık iç savaşla harap olan Suriye'nin yeniden inşası için gerekli olacak milyarlarca dolarlık

(Dünya Bankası'na göre 150 ile 190 milyar dolar) fonun potansiyel kaynağı olan Prens Bin Selman'ın da eşlik ettiği ilk görüşmenin ardından atılan yeni bir adımdır. Bu kez Trump, Suriye ile iş yapan ülkelere yönelik yaptırımların askıya alınmasını, ABD Kongresi'nin kaldırılmasını oylamadan önce altı ay daha

uzattığını doğruladı. Böylece Batı ülkelerin ülkeye yatırım yapmaları mümkün hale gelecek ve büyük ticaret fırsatları doğacak.

2010 ile 2023 yılları arasında ekonomik faaliyeti %84 oranında gerileyen bu yıkık ülkede, enflasyon geçen yıl %115'e yükseldi. Ekonominin iki ayağı olan



Mayıs ayında Riyad'da Muhammed bin Selman, Donald Trump ve Ahmed eş-Şara.

petrol üretimi ve tarım çöktü ve 2022 yılında yoksulluk nüfusun %65'ine ulaşmıştı. Topluluğun etnik veya dini gruplara bölünmesi, rakip silahlı grupların ve savaş ağalarının hala çok gerçek olan ağırlığı, kısa bir süre önce katliamlara maruz kalan halkı etkiliyor. Mart ayında Alevi bölgesinde 1.700 kişi, Temmuz ayında ise

Dürzi bölgesinde 2.000'den fazla kişi öldürüldü. IŞİD'e bağlı grupların varlığı ve Suriye'yi oyun alanı olarak gören İsrail ordusunun bombardımanları nedeniyle, savaş hala halkın günlük yaşamının bir parçası. İsrail hükümeti bu durumdan yararlanarak, Golan'ın sözde askersizleştirilmiş bölgesinde, Kuneitra bölgesinde askeri

üsler kurdu ve İsrail askerleri, köylülerin tarlalarına ve otlaklarına erişimini engelliyor.

Beyaz Saray'a kabul edilmesinden birkaç gün önce, eş-Şara, Tartus ve Hmeimim'deki iki Rus askeri üssünün korunması için Moskova'ya giderek Rusya'nın tarafsızlığını kazanmaya çalışmıştı. Şimdi ise Netanyahu'nun Suriye halkına karşı bombalarını ve askerlerini göndermesini durdurabilecek tek lider

olan Trump'a bağlılık sözü verdi. Trump'ın istediği Ortadoğu'nun “normalleşmesi”, İsrail'in bombardımanlarıyla dayatılan güç dengesi temelinde ilerliyor. Bu durum, yorgun halklara emperyalist egemenliğin ve sefaletin devamından başka bir şey vaat etmiyor. (LO, 12.11.25)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 40 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.